

[Gerda Møller.]

der blive lige økonomiske vilkår for offentlige og private lokaler, og til sidst, at støtten udformes som en fælles aktivitetsstøtte, som sikrer en ligestilling af de forskellige initiativtagere. Det er en hel masse ting, som vi godt kan være med til at glæde os over.

Jeg læste i en artikel i Berlingske Tidende den 28. september, skrevet af hr. Brixtofte, at disse ændringer imødekommer de indvendinger, som idrætsudvalgets betænkning for 1974 har imod den nugældende fritidslov. Det er vi også særdeles tilfredse med fra det konservative folkepartis side, og vi glæder os navnlig over, at man nu fra venstres side er kommet på helt andre tanker med hensyn til støtte til idrætten, end partiet var i foråret, hvor de sammen med en række andre partier her i folketinget tog medansvar for, at idrættens andel af tipspengene blev skåret ned fra 80 pct. til 71 pct., således at idrætten i penge blev berøvet 5,7 mill. kr. i dette tipsår. Nu vil man åbenbart sone sin brøde, og det glæder man sig nok også over i idrætten.

Med hensyn til selve princippet om at gå over til bloktilskud ligger det noget anderledes med vores tilfredshed. Vi mener, at de fordele, jeg omtalte, også kan opnås på anden måde end ved at gå over til bloktilskud. Vi har i hvert fald en hel del betænkeligheder, der bl. a. går på de uens vilkår og dermed de forskellige aktivitetsmuligheder, som vil blive resultatet fra kommune til kommune.

Vi er heller ikke helt overbevist om, at lovforslaget sikrer, at de politiske oplysningsforbund ikke kan komme i klemme i visse kommuner, afhængigt af kommunalbestyrelsens politiske sammensætning. Vi kender jo ikke den nye styrelseslov, men hvis det er rigtigt, at der tales om en undervisningskommission på 13 medlemmer, af hvilke voksenundervisningen kun får én repræsentant, så er vor ængstelse på dette punkt vel ikke helt uden grund.

Vi er også bange for, at en bloktilskudsordning vil hindre den opmuntring til nye aktiviteter, som de nuværende refusionsmuligheder betyder.

Endelig er der nogle ting, vi godt kunne tænke os at få oplyst. Vi vil f. eks. godt have at vide, hvorledes en bloktilskudsordning vil virke på gennemførelsen af den livslange uddannelse, som vistnok alle partier her i tinget er gået ind for. Jeg mener, at her er det staten, der må

være forpligtet, og det harmonerer jo ikke med en bloktilskudsordning.

Alle disse ting ønsker vi en afklaring på under udvalgsarbejdet, som vi naturligvis vil gå helt positivt ind for og med de samme begrundelser, som der er givet udtryk for fra andre ordføreres side her fra denne talerstol.

Vi kan da godt i det konservative folkeparti være enige med venstre i, at loven om fritidsundervisning trænger til en revision. På den anden side bør man nok tilstå de mennesker, der arbejder under den, så megen ro, at vi kan nå frem til en helt rigtig lov, som hviler på den overordnede målsætning, som fru Lone Dybkjær var inde på. Vi skal jo tage i betragtning, at siden loven trådte i kraft i 1969, har vi så godt som hvert eneste år revideret den, og derfor må det være rigtigt, at der nu kommer lidt ro, således at der bliver tid til at afklare problemerne om hele fritidsundervisningsområdet.

Chr. Christensen (KrF):

Som jeg tidligere har givet udtryk for, er det kristeligt folkepartis målsætning at lægge så mange beslutningsprocesser som muligt ud i lokal regie. Det foreliggende lovforslag opfylder i nogen grad denne målsætning, idet forslaget på mange områder overlader til kommunalbestyrelserne at træffe beslutning om, i hvilket omfang, med hvilket indhold og på hvilke økonomiske betingelser kommunens indbyggere skal modtage tilbud om fritidsundervisning.

Den nuværende lov om fritidsundervisning har klart formulerede regler om både indhold, omfang og økonomiske betingelser for fritidsundervisningen. Det kan på visse områder være fordelagtigt. Det giver f. eks. større ensartethed i udbud og økonomi ud over landet. Men disse centralt styrede regler har i høj grad på fritidsundervisningens område reduceret kommunalbestyrelserne til at være forsamlinger, der i det store og hele kun har at tage til efterretning de ansøgninger, kommunens borgere fremsender om fritidsaktiviteter. Det har gjort det næsten umuligt at budgettere bare nogenlunde realistisk med hensyn til udgifterne til fritidsaktiviteterne.

Forslaget her giver kommunerne og amtskommunerne adgang til selv lokalt at fastlægge rammerne for fritidsundervisningen. Dermed får de også ansvaret, og det kan medføre, at udbud og efterspørgsel inden for kommunen